

Zmarł gen. bryg. Ludwik Krempa

Ze smutkiem zawiadamiamy, że odszedł do „niebieskiej eskadry” nasz najstarszy członek, Kawaler Krzyża Wojennego Virtuti Militari, gen. bryg. pil. Ludwik KREMPA. Uczestnik wojny obronnej 1939 roku, pilot 304 Dywizjonu Bombowego, w składzie którego wykonywał loty na rozpoznanie i niszczenie hitlerowskich łodzi podwodnych. Wieloletni członek Krakowskiego Klubu Seniorów Lotnictwa. A prócz tego wspaniały człowiek i starszy kolega...

Ostatnie pożegnanie gen. bryg. pil. Ludwika Krempey odbędzie się w dniu 9 stycznia 2017 r. o godz. 13:00 na Cmentarzu Komunalnym w Sanoku przy ul. Rymanowskiej 1.

Wspomnienie o śp. gen. bryg. w st. spocz. pil. Ludwiku Krempie (22.01.1916 - 03.01.2017) (22 stycznia 2017 r. skończyłby 101 lat !)

Śp. generał brygady w st. spocz. pil. Ludwik Krempa był jednym z ostatnich żyjących w Polsce lotników-kawalerów Orderu Virtuti Militari - najwyższego polskiego odznaczenia bojowego - i jednym z nielicznych, którzy karierę bojową rozpoczęli jeszcze we wrześniu 1939.

Ludwik Krempa urodził się 22 stycznia 1916 w Sanoku w rodzinie Wawrzyńca Krempey i Anny z domu Kikta. Lotnictwem zainteresował się pod wpływem szkolnego kolegi Edmunda Ladry (późniejszego

pilota m. in. 304. Dywizjonu Bombowego *Ziemi Śląskiej* i 1586. Eskadry do Zadań Specjalnych). Latem 1936 w Bezmiechowej ukończył kurs szybowcowy, uzyskując kategorię A.

W 1937 został powołany do wojska i przeszedł kurs unitarny w Szkole Podchorążych Łączności w Zegrzu pod Warszawą. W styczniu 1938 został przeniesiony do Szkoły Podchorążych Rezerwy Lotnictwa, którą ukończył w czerwcu w stopniu kaprała podchorążego, otrzymując jako rezerwista przydział do 6. Pułku Lotniczego we Lwowie.

21 lipca 1939 został powołany na ćwiczenia dla rezerwistów do eskadry treningowej 6. Pułku Lotniczego, po których zakończeniu - w związku ze zbliżającym się wybuchem wojny i podjętą mobilizacją - nie został zwolniony do domu, lecz przydzielony do 66. Eskadry Obserwacyjnej. W czasie wojny obronnej nie latał jednak bojowo, pozostając w eskadrze jako pilot do dyspozycji dowódcy, którym był kpt. obs. Albert Kubieniec.

7 września 1939 zachorował i trafił do szpitala w Lublinie, skąd po kilku dniach - jeszcze nie w pełni sił - został zwolniony. Aby uniknąć zbliżających się Niemców, nie mogąc powrócić do swojej eskadry, dołączył do rzutu naziemnego 2. Pułku Lotniczego, w którym rozpoczął służbę jako pilot łącznikowy, wykonując kilka lotów. Atak ZSRR na Polskę zastał go w Tarnopolu, dokąd wraz z innym podoficerem-pilotem ewakuowali 2 RWD-8. Aby nie wpaść w ręce Rosjan, przez Lwów dotarł do Krakowa, a następnie Sanoka. W maju 1940, przy drugiej próbie, przez Węgry, Jugosławię, Grecję i Turcję dostał się do Palestyny.

26 października 1940 trafił do polskiej bazy w Blackpool. W lipcu 1941 rozpoczął odświeżający kurs pilotażu w 25. (Polish) Elementary Flying Training School w Hucknall, gdzie latał na samolotach Tiger Moth, po czym 1 sierpnia 1941 w 16. (Polish) Service Flying Training School w Newton rozpoczął szkolenie na dwusilnikowych Airspeed Oxford. 1 lutego 1942, jeszcze w czasie kursu, został promowany na stopień podporucznika.

W lipcu 1942 przydzielono go do 18. Operational Training Unit w Bramcote, a 20 października 1942 został przydzielony do latającego na Wellingtonach 304. Dywizjonu *Ziemi Śląskiej* im. Ks. Józefa Poniatowskiego, który stacjonował wówczas w Dale w Walii i podlegał Coastal Command. Pierwszy lot bojowy w poszukiwaniu niemieckich U-Bootów wykonał 28 października 1942. Już w piątej misji, 2 grudnia 1942, napotkał 3 myśliwskie Ju-88, przed którymi udało mu się schronić w chmurach. Poza poszukiwaniem okrętów podwodnych, wykonał też lot na bombardowanie portu w Bordeaux we Francji.

2 marca 1943 odszedł na miesięczny kurs dla nowo promowanych oficerów w Cosford, z którego powrócił do swojego dywizjonu 1 kwietnia 1943. 1 lipca 1943 skierowano go do 6. Operational Training Unit w Silloth na kurs zgrywania załóg Coastal Command. 10 września 1943 wrócił do 304. Dywizjonu jako dowódca załogi w składzie: sierż. Jan Zientek (drugi pilot), por. naw. Stefan Sawicki, plut. rtg. Wacław Szerszun, st. sierż. strz. Mikołaj Pawluczyk oraz sierż. strz. Jan Gumiński, z którą latał aż do końca swej tury operacyjnej na Wellingtonach. Podczas patrolu 20 stycznia 1944, pomimo silnego ognia przeciwlotniczego i zagrożenia ze strony wrogich myśliwców, przez 45 minut śledził trzy duże okręty nieprzyjaciela, podając ich dokładną pozycję. Nocą z 14 na 15 czerwca 1944 z nieznanym rezultatem zaatakował z niskiego pułapu bombami głębinowymi U-Boota.

Większość misji bojowych przeprowadził nad Oceanem Atlantyckim i Zatoką Biskajską. Ostatni - 50 lot bojowy wykonał nocą z 21 na 22 czerwca 1944, po czym został przeniesiony do 16. (Polish) Service Flying Training School w Newton, gdzie po przejściu kursu dla instruktorów podjął pracę szkolącą pilotów na Oxfordach. Do 304. Dywizjonu, będącego już wówczas jednostką transportową, powrócił 9 lipca 1945. W styczniu 1946 został przeniesiony do 301. Dywizjonu (wówczas już transportowego) *Ziemi Pomorskiej - obrońców Warszawy*, w którym latał jako drugi pilot na Halifaxach C.VIII aż do rozwiązania jednostki w grudniu 1946. Wstąpił do Polskiego Korpusu Przynależności i Rozmieszczenia, kształcąc się w zawodzie mechanika samochodowego i kreślarza. W tym czasie zaoferowano mu służbę w lotnictwie Pakistanu, której nie podjął gdyż wiązałaby się ona z degradacją do rangi *Flying Officer*, czyli o stopień niższej od wówczas posiadanej. W styczniu 1949 odszedł ostatecznie z wojska w polskim stopniu porucznika i brytyjskim *Flight Lieutenanta*. Pozostał w Wielkiej Brytanii, pracując w zawodzie inżyniera aż do przejścia na emeryturę w 1981. Po raz pierwszy po wojnie odwiedził ojczyznę w 1960. Potem przyjeżdżał do Polski regularnie, by ostatecznie osiedlić w Krakowie we wrześniu 1988.

W czerwcu 2003 wstąpił do Krakowskiego Klubu Seniorów Lotnictwa uzyskując status członka zwyczajnego. Od czerwca 2013 był Honorowym Członkiem Stowarzyszenia Seniorów Lotnictwa

Wojskowego RP Oddziału Krakowskiego i Członkiem Stowarzyszenia Lotników Polski Południowej. 27 listopada 2013 został wybrany na honorowego wiceprezesa ds. weteranów, był także członkiem kapituły *Honoris*. Pomimo sędziwego wieku aktywnie uczestniczył w uroczystościach patriotycznych i spotkaniach kombatanckich.

Został odznaczony: Krzyżem Srebrnym Orderu Wojennego *Virtuti Militari* nr 10301, we wniosku do którego mjr Jerzy Kranc napisał: *Na każdym kroku odznaczał się nadzwyczajną zaciętością i dążnością do wykonywania zadań nawet za najwyższą cenę. Zastępuje w zupełności na odznaczenie Krzyżem *Virtuti Militari*; dwukrotnie Krzyżem Walecznych; Polową Odznaką Pilota; Medalem Lotniczym; medalem ufundowanym przez Ambasadę RP w Tunezji z okazji 70. rocznicy powstania Polskiego Zespołu Myśliwskiego (Polish Fighting Team), potocznie zwanego *Cyrkiem Skalskiego* oraz nadanym w 2015 Krzyżem Oficerski Orderu Odrodzenia Polski. (powyższe na podst. informacji Marcina Sigmunda).*

Postanowieniem prezydenta RP Andrzeja Dudy Ludwik Krempa został mianowany do stopnia generała brygady. Decyzja Prezydenta RP z 28 września 2016 została ogłoszona w Monitorze Polskim z 9 listopada 2016. Z inicjatywą nadania zasłużonemu weteranowi stopnia generalskiego wystąpił zarząd Krakowskiego Oddziału Stowarzyszenia Seniorów Lotnictwa Wojskowego RP z płk Stanisławem Wojdyłą na czele. Uroczystość wręczenia aktu nominacyjnego na stopień generała brygady odbyła się 25 listopada 2016 roku, w 8 Bazie Lotnictwa Transportowego w Krakowie-Balicach.

Źródło- ALTAIR

Opracował: Zygmunt Bąk

Koledzy z naszego KKSL z okazji 1 Listopada zapalają znicze na grobach Członków Aeroklubu Podkarpackiego i lotników, którzy odeszli na "Wieczną Wartę" spoczywających w naszym rejonie.

8 General bryg. pilot Wojska Polskiego. Kawaler Krzyża Srebrnego Orderu Virtuti Militari (nr 10301)

Uczestnik walk w Wojnie Obronnej w 1939 r. między innymi jako pilot łącznikowy III/2 Dywizjonu Myśliwskiego. Od 19.09.1940 r. służył w Samodzielnej Brygadzie Strzelców Karpackich, następnie został skierowany do 304 Dywizjonu Bombowego „Ziemi Śląskiej” Polskich Sił Powietrznych w Wielkiej Brytanii. Od 20.10.1942 r. przydzielono Go do wykonywania lotów bojowych nad Atlantykiem. Po zakończeniu wojny służył w 301 Dywizjonie Transportowym „Ziemi Pomorskiej - obrońców Warszawy”.